

DOM

afsagt den 15. marts 2011 af Vestre Landsrets 5. afdeling (dommerne Karen Foldager, Lilholt og Grith Rosleff (kst.)) i ankesag

V.L. S-2094-10

Anklagemyndigheden

mod

Tiltalte

født Dato 1968

(advokat Jacob Forman, København)

Retten i Randers har den 10. september 2010 afsagt dom i 1. instans (rettens nr. 28-2319/2009).

Påstande

Tiltalte har påstået frifindelse.

Tiltalte har til støtte for frifindespåstanden gjort gældende, at han er omfattet af de anvisninger for påtaleundladelse, der følger af Justitsministeriets cirkulæreskrivelse nr. 9293 af 30. marts 2007 ("Lempescirkulæret"), idet han i begge forhold i kørselsperioden har holdt to pauser, hvoraf den første er på mere end 10 minutter, og den anden på mere end 20 minutter, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 561/2006 artikel 7, 2. led, således som dette skal administreres efter lempescirkulæret.

Anklagemyndigheden har påstået skærkelse.

Forklaringer

Tiltalte har ikke afgivet forklaring for landsretten. Vidnet politiassistent [Vidne] har for landsretten vedstået sin forklaring i 1. instans og besvaret supplerende spørgsmål.

[Vidne] har supplerende forklaret, at man er meget opmærksom på, om der er pauser, som afbryder kørselsforløbet. Praksis er, at en pause på 30 minutter afbryder kørselsforløbet, hvorefter man starter forfra. Det specielle ved det aktuelle kørselsforløb er, at den første kørselsperiode, der er meget kort, efterfølges af en lang pause, hvorefter kørslen fortsættes.

Landsrettens begrundelse og resultat

Bestemmelsen i artikel 7, 1. led, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 561/2006 modificeres af bestemmelsen i artiklens 2. led, hvorefter påbuddet i 1. led om afholdelse af en sammenhængende pause på mindst 45 minutter efter en kørselsperiode på fire og en halv time kan efterkommes ved afholdelse en pause af mindst 15 minutters varighed, efterfulgt af en pause af mindst 30 minutters varighed fordelt over kørselsperioden. En sammenhængende pause på mindst 45 minutter vil således efter forordningen altid afslutte en kørselsperiode, hvilket har til følge, at en efterfølgende kørsel indleder en ny kørselsperiode.

Lempescirkulæret, jf. Justitsministeriets cirkulæreskrivelse nr. 9293 af 30. marts 2007, der er udstedt efter drøftelser med repræsentanter fra transportbranchen, Rigsadvokaten og Rigspolitiet, pålagde anklagemyndigheden en ændring af tiltalepraksis med det formål at lempe de hidtidige strafferetlige konsekvenser for borgerne af at handle i strid med ordlyden af forordningens artikel 7, 1. og 2. led.

Lempescirkulæret medfører, at længden af de foreskrevne pauser på mindst 45 eller mindst 15 + mindst 30 minutter i forordningens artikel 7, 1. og 2. led, som kriterium for at undlade tiltalerejsning for overtrædelse af bestemmelserne, nedsættes til henholdsvis mindst 30, mindst 10 og mindst 20 minutter.

Denne foreskrevne lempeligere tiltalepraksis, der ikke er begrundet i færdselssikkerhedsmæssige hensyn, begunstiger transporterhvervet derved, at længden af den tid, det kørende

materiel kan holdes rullende, inden kørsel skal afbrydes som følge af hviletidsreglerne for køretøjernes chauffører, forlænges. Den indførte tiltalepraksis medfører den fordel for transportbranchen, at en ny kørselsperiode indledes efter en sammenhængende eller todelt pause på kun 30 minutter mod tidligere mindst 45 minutter, og at en sammenhængende eller todelt pause på mindst 30 minutter mod tidligere mindst 45 minutter under alle omstændigheder afslutter en igangværende kørselsperiode i overensstemmelse med udgangspunktet i forordningens artikel 7, 1. led.

Det lægges efter bevisførelsen, herunder tiltaltes forklaring i byretten, til grund, at tiltalte under hvert af de to kørselsforløb, der er omfattet af tiltalens forhold 1 og 2, har holdt tre pauser. I forhold 1 har tiltaltes tre pauser haft en varighed af henholdsvis mindst 36 minutter, mindst 21 minutter og ca. 10 minutter. I forhold 2 har tiltaltes tre pauser haft en varighed af henholdsvis mindst 34 minutter, mindst 20 minutter og ca. 10 minutter. Den samlede længde af de to første pauser under kørselsforløbene i forhold 1 og 2 er på henholdsvis mindst 57 minutter og mindst 54 minutter.

De to forhold, der er rejst tiltale for, er sammenlignelige på den måde, at den første afbrydelse af kørselsforløbet ("pause") er på mere end 30 minutter, men mindre end 45 minutter, den anden afbrydelse er på mere end 20 minutter, men mindre end 30 minutter og den tredje afbrydelse på mindre end 20 minutter.

Bedømt efter forordningens ordlyd har tiltalte i begge forhold overtrådt artikel 7, 1. led, idet ingen af pauserne har haft en varighed af mindst 45 minutter.

Bedømt efter forordningens ordlyd har tiltalte i begge forhold også overtrådt artikel 7, 2. led, idet ingen af pauserne nr. to og/eller tre har haft en varighed af mindst 30 minutter.

Tiltalte har gjort gældende, at det i situationer som de foreliggende er i strid med forordningen at lade en første pause på mere end 30 minutter, men mindre end 45 minutter, få den konsekvens, at en sådan pause ikke kan karakteriseres som "den første" pause i relation til bestemmelsen i forordningens artikel 7, 2. led. Tiltalte har dog samtidig påberåbt sig lempescirkulæret for så vidt angår den anden pause, der i begge forhold har en længde på mere end 20 minutter, men mindre end 30 minutter.

Det er ubestridt af anklagemyndigheden, at hvis de to første pauser, som tiltalte holdt henholdsvis den 4. og 5. juli 2007, hver havde været på mellem 10 og 29 minutter mod aktuelt henholdsvis 36 og 34 minutter, ville tiltalte have været omfattet af den tiltalebegrænsning, der følger af lempelsescirkulæret.

Det kan ikke antages, at det med lempelsescirkulærets anvisninger om begrænsning af tiltalerejsning har været meningen at indføre en ordning, der medfører en (endnu) lempeligere tiltalepraksis end den, der følger af en direkte parallelforskydning af forordningens konsekvenser som følge af nedsættelsen af de tidsrum for pauser, der er angivet i forordningen.

Det bemærkes i den forbindelse, at forordningen blandt andet har til som formål at forbedre færdselssikkerheden, jf. forordningens præambels nr. 17, 19 og 22 og forordningens artikel 1. Det er således færdselssikkerhedsmæssigt begrundet, at en pause af en vis given længere varighed medfører afslutning af en kørselsperiode, og at en sådan pause ikke i stedet kan være den første af de to pauser, der lemper kravet om en sammenhængende pause af den givne længere varighed. Det er også færdselssikkerhedsmæssigt begrundet, at forordningen foreskriver, at den sidste af de to pauser, der beskrives i artikel 7, 2. led, skal være dobbelt så lang som den første.

Hverken færdselssikkerhedsmæssige hensyn eller (yderligere) hensyn til transportbranchen taler herefter for, at konsekvensen af at afholde en sammenhængende eller todelte pause, som efter forordningen utvivlsomt medfører afslutning af en kørselsperiode, når længden af pausen er på mindst 45 minutter, skulle være en anden efter lempelsescirkulærets nedsættelse af længden af denne pause til mindst 30 minutter. Dette resultat er ikke i strid med forordningens artikel 7.

Med denne begrundelse tiltrædes det, at tiltalte er fundet skyldig som sket. I overensstemmelse med sædvanlig bødepraksis i sager om overtrædelse af køre- hviletidsbestemmelserne forhøjes bødestrafen til en bøde på 12.500 kr. Forvandlingsstraffen fastsættes til fængsel i 10 dage.

Med samme begrundelse som anført af byretten tiltrædes det, at tiltalte som udgangspunkt skal fratages førerretten ubetinget som sket.

Efter oplysningen om, at der i anledning af de foreliggende kørsler ikke ville være rejst tiltale, hvis pause nr. 1 den 4. juli 2007 havde været syv minutter *kortere* og pause nr. 1 den 5. juli 2007 havde været fem minutter *kortere*, og hvor tiltalte i kørselsperioderne i begge forhold har holdt to pauser med en samlet længde af mere end 30 minutter, foreligger der sådanne særligt formildende omstændigheder, at der er grundlag for undtagelsesvis at frakende tiltalte førerretten betinget på vilkår som nedenfor anført, jf. færdselslovens § 126, stk. 2, jf. § 125, stk. 5.

Med de anførte ændringer stadfæster landsretten dommen som nedenfor anført.

Thi kendes for ret:

Tiltalte straffes med en bøde på 12.500 kr. Forvandlingsstraffen fastsættes til fængsel i 10 dage.

Tiltalte frakendes retten til at føre motordrevet køretøj, hvortil der kræves kørekort.

Tiltalte beholder dog førerretten, hvis han ikke igen inden for 3 år fra denne landsretsdom fører motordrevet køretøj på en sådan måde, at førerretten skal frakendes ham.

Byrettens afgørelse om sagsomkostninger stadfæstes.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for landsretten.

Karen Foldager

Lilholt

Grith Rosleff
(kst.)